

Näcken (dans mot död)

Vi träffades på krogen, du dök upp med en kompis till mig (nere vid hans armhåla), vi tyckte bägge om att prata den kvällen och efter några timmar började vi le mot varandra tvärs igenom stroboskop (vitt sken och irrande kulörta prickar) och fascistoid techno, och som vid sidan om vår gemensamma bekants hårdkokta stickrepliker, vilka vi ändå inte kunde höra annat än fragment av. Vid jackinlämningen sträckte du dig upp mot mig, tittade en stund öppet och vänligt rakt in i mitt ansikte, in i mina ögon, och vi kysstes. Jag tyckte mycket om din lilla levande tunga och jag drog dig till mig, och du ville följa med mig hem och jag ville ha dig för mig själv, så vi vinkade adjö till kompisen. Du tog av dig byxorna, lade dig med koftan som knastrade av elektricitet mitt på sängen på överkastet och vred din vita stjärt ut mot det dystra rummet med dess dammhöljda begoniablåd, sneda lampskärmar och autistiska katt. Då det gäller mig var jag full och orkade just inget annat än njuta anblicken av din runda skinande stjärt. Men jag stod verkligen också en stund och höll mina händer lojt kupade om dina höfter, närapå fallande i sömn. På morgon låg du på magen, tätt inpå hela min ena sida, jag vaknade med att smeka din varma vita ända, eller om jag gjorde det redan då jag sov, och sedan drog jag handen - den rörde sig som en slö fisk på botten av en stenig bäck - mellan dina skinkor för att leta rätt på din fitta och låta långfingret halka in - och om du nu ännu inte vaknat så hade åtminstone ditt kön gjort det. Du vände på dig och jag såg din fitta för första gången och det var helt ljust i rummet och jag tyckte den var så fin att jag bara log, och jag slickade dig. Jag drog mig upp till dig och ditt leende ansikte, gled in. Du var där med ett finger och petade min kuk på plats. Jag höll om din fot och gjorde dig mycket snart med barn. Det var ju så skönt, sa jag. Och det var det.

Nästa gång vi älskade var två tre veckor senare, du sa nej, men jag följde ändå med dig hem, kunde inget annat, gick några kvarter ett steg snett bakom dig, du stängde inte dörren för mig. I mellantiden hade vi att förhålla oss till ett positivt gravtest, samt först ett otvivelaktigt beslut hos dig att definitivt behålla barnet och två dagar senare det motsatta: ett distinkt beslut om abort. Jag hade hunnit gå ut ur huset (där jag befann mig, på landet, väntande på dig med sju starköl under källarluckan och en kvarting whiskey i kaffeskapet, men du kom inte, du skrev ett brev om att du var med barn och att du kände dig så jävla ensam och måste hemska - så: jag gjorde mig en ordentlig brasa och drack beslutsamt upp vår alkohol) till den snett lutande backen ner mot sjön för att leta grankottar och tallbarr att leka ladugård med, som gjorde jag det utan att tänka, så att säga inifrån och ut, på samma gång högst närvarande och fördrömd; för att, ja, två dagar senare (efter brev nummer två, där du skrev att abort och ingenting annat) återgå till det vanliga. Det var rätt, det där andra sexet. Du red mig med hårt spända lår, hårt knep du med ögonen och nerför din hårda mage rann svett (som flerfärgad olja i skenet från en kandelaber), och jag tog dig bakifrån först medan du stod på alla fyra och sedan fortsatte jag en god stund efter att du lagt dig, som var jag en ridande kutig jävel på en målning av Hieronymus Bosch. Du ville inte ha mig där, inte inne i ditt hem, men där, du ville, jag ville aldrig sluta, höll mig tills jag inte längre kunde spruta, tills den stunden var förbi. Du skrek av lust och av, tror jag, smärta, jag vet inte. Du hade barn i dig så jag kunde låta det gå, men jag gjorde det inte. Efteråt gjorde du kaffe och jag tog ner en akustisk skolgitarr, lite mindre än en riktig, från en hylla och började gnida de nedersta strängarna. Du sa: "Fan, att ni karlar jämt ska hålla på och tro att ni kan spela gitarr." Men

det trodde jag inte.

Ett år senare ringde du från samma bar där vi först träffades. Du ville att jag skulle komma dit, nu. Jag hade lagt mig, men tog en taxi direkt (det hade inte gått att få tag på dig, du svarade aldrig i telefon, kanske hade du flyttat; en gång då jag klev på buss 47 mötte jag från ett säte längre bak i bussen blicken av vår gemensamma kamrat från den där första gången och jag sa tjena och log, men han teg och fortsatte titta på mig). Vi gick genom stan, vi höll varandra i hand, tysta. Från havet kom vindar som letade sig in under kläderna. Hemma hos mig sa vi ingenting, vi klädde av oss under tystnad, jag vek undan täcke och överkast i ett och samma svep och vi kröp tillsammans nakna ner. Men mellan oss var det kallt, det var inte bara fötterna och våra rumpor som var kalla, vi kunde inte förmå oss att föra oss närmare varandra. En kall vind låg där emellan oss, hopkurat till ett bylte, något lämnat. Ett aborterat foster, tänkte jag. Kanske sa jag det också högt, jag minns inte om du sa något om det. Du klädde på dig, gick. Det var natt, snart morgon och det var mitt i vintern.

*

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten